

Israël legt apartheid vast in wet

De staat Israël zal de ontwikkeling van het land benutten ten gunste van al zijn inwoners' en 'zal volledige sociale en politieke gelijke rechten handhaven voor al zijn burgers, ongeacht geslacht, ras of sekse'. Zo staat het in de verklaring waarmee David Ben Goerion in mei 1948 Israëls onafhankelijkheid uitriep. Het is, zoals de meeste onafhankelijkheidsverklaringen, een document vol grote idealen. De Joodse ervaring met tweeduizend jaar discriminatie, vervolging en uiteindelijk de Holocaust maakte dat de grondleggers van Israël de volledige gelijkberechtiging van alle burgers als een van de belangrijkste verplichtingen voor hun nieuwe staat zagen.

Precies zeventig jaar later lijkt dat idee te worden begraven. De 'Joodse natiestaat-wet', die het parlement recent aannam, verklaart Israël tot thuisland van het Joodse volk waar alleen Joodse

**Coalitie
Israël
verraadt
principes
van de
stichters**

burgers het recht op zelfbeschikking hebben, het Hebreeuws de enige officiële taal is en Jeruzalem de 'verenigde' hoofdstad. Hiermee verklaart de coalitie van premier Netanyahu de 20 procent van de bevolking die niet-joods is -

vooral Palestijnen - officieel tot tweederangsburger. Discriminatie of - zoals sommige critici van Netanyahu het noemen - apartheid wordt zo in de wet verankerd.

Het besluit past in het beleid van een regering, die steeds vaker afstand neemt van democratische verworvenheden als de gelijkberechtiging van alle mensen en de vrijheid van meningsuiting. Israël heeft sinds 1948 steeds gezocht naar een evenwicht tussen zijn Joodse en democratische identiteit. Netanyahu heeft nu gekozen voor de Joodse. Hij brengt zo niet alleen grote schade toe aan de universele rechtsstatelijke principes die een staat tot democratie maken. Netanyahu verradt bovendien de historische erfenis van Israëls *'founding fathers'*.

■ **Reageren:**

hoofdredactie@tctubantia.nl
